

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Radivoj Posavski: Pogovor pod lipo ali temeljni reki čebelarstva. — Frančišek Rojina: O naprednem čebelarstvu. — Fran Rovški: Razgled po slovanskem čebelarstvu. — Dopisi. — Raznosterosti. — Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva. — Naznanilo. — Inserat.

Pogovor pod lipo ali temeljni reki čebelarstva.

(Sestavil Radivoj Posavski.)

V prijazni vasi na Posavjem je živel pred leti ubog dninar. Borna bajtica in kopa nepreskrbljenih otrok mu je bila edina posest. Ali imel je zdrave ude in veselo dušo in živel pošteno in zadovoljno. Tu mu pošlje ljubi Bog hudo skušnjo, — nekega dne ga prinese iz gozda s zlomljeno nogo. Bridka revščina in jok nedolžnih otrok sta zdaj gospodarja v kočici. A kjer je sila največja, je božja roka najbližja; naš prosjak Martin z bergljo, naleti nekoč na samotnem potu na ubegli roj, ga s trudom spravi v svojo prazno torbo, ter odnese domov; tu ga z vso skrbjo neguje, in ker ga je spremljala nebeška rosa, mu v nekaterih letih število panjev tako naraste, da je brez skrbi gledal v bodočnost. Tudi je dobil pri g. župniku, navdušenem čebelarju zelo podučno knjižico o čebelarstvu, katere nauke si je dobro zapamtoval in tudi dejansko izvrševal pri svojem čebelnjaku. — Imel je pa naš Martin dva sosedu, ki sta si, videč Martinov blagoslov, tudi nakupila čebel. Toda ni bilo sreče. Panj za panjem je šel rakom zvižgat; če sta jih pa vendarle prerinila skozi zimo, sta jih morala pa spomladi z drago kupljenim pitancem reševati iz smrtinega naročja. Nevoljna sta dejala drug drugemu: „Tu le pa ne more biti vse prav! — ali midva pri „muhi“ nimava niti za en nasprotnik sreče, ali pa je Martin čarovnik in v zvezi s samim škratom! Zakaj

uspevajo le njegove čebele, najine ne? — On prodaja, midva kupujeva med! — Roji se njemu množe, pri nama vse pojema; in vendar obojne čebele skupaj lete v istem kraju, v istem času!“

Vse to povesta nekoč dobremu Martinu pol šaljivo, pol resno v obraz. Ta pa smehljaje odvrne: „Možička! motita se. Gosp. župnik, ki so mi dali marsikak dober svet, so me zagotovili, da je vera v „čebelarsko srečo“ samo namišljenost. Poleg sreče z nebes, brez katere je prazno delo, je prva stvar: stvar dobro umevati in prav gospodariti! In ko izrečem željo, čebelorejo dobro umevati, mi ljubeznjivi gospod stisnejo to-le knjižico v roke, češ: „V nji najdeš troje dragocenih rekov; prvi je demantni, drugi zlati in tretji se imenuje srebrno pravilo čebelarjevo. Ravnaj se vedno po njih; v njih tiči podlaga vse čebelarske sreče!“ In res soseda! ravnal sem se po tem, in največja sreča je bila vedno ob moji strani.“

Tu si soseda nezaupno namigneta, in jeden pravi: „Kaj nisva slutila, da mora imeti Martinova sreča poseben izvor?“

„Da je čarovnik ali še kaj hujšega, hočeš reči, kaj ne“ — mu prekine Martin smejoč besedo. „No naj si bo! Toda čarovnik ne razodene svojih črnih umetnij komur si bodi; jaz pa vama rad odkrijem skrivnostne reke, da, zelo me bo veselilo, če tudi vidva ž njimi pričarata srečo v svoje ulnjake. Hajdi soseda! kaj bi izpostavljali svoje križe naravnost solnčnim žarkom, vsedimo se raje pod lipe hladno senčico. Povem vama takoj svoj prvi čarovni rek!“

Soseda, Jurče in Lipe si ne dasta dvakrat reči. Skrivaj se jima smeje srce v prsih, ker prideta tako po ceni do skrivnosti; mislila sta namreč, da ne bo treba družega, nego par „čire-čar“ zapomniti in pečeni golobje prilete kar sami v usta. Toda kmalu se zavesta svoje zmote. Martin ju pozdravi, naredi šolskostrog obraz in pravi brez ovinkov: „Ljuba soseda!“ Moj prvi čarovni rek, demantni se imenuje, je:

Čebele kdor gojiti hčē,
Sam mora prej učiti se:
Kako živi ta nežna stvar,
Kaj v prid ji je in kaj ji v kvar:
Sicer po nje ravnaj naravi,
In ta način bo najbolj pravi!

Smisel tega reka je: Uči se najpreje čebelno narav, t. j. njene navade in lastnosti, kaj ji koristi ali škoduje, dobro poznavati; in potem vravnaj svoje delovanje. Kakor je demant prvi in najdražji žlahtni kamen, tako je tudi resnica: „Za uspešno čebelarjenje je treba pred vsem potrebnega znanja čebelne narave, in potem umnega ravnanja s čebelo“, prva in najvažnejša v celem čebelarstvu.

Da je to čisto naravno, lahko izprevidita. Ali ni ravno tako pri živinoreji? Oba sta živinorejca, in zdi se mi, da imata pri tem precej sreče.

Lipe: „No, lahko sva zadovoljna; teleta, storjeno delo, mleko, maslo, vse to znese tekom leta prijazno svotico.“

Jurče: „In na izvrstni gnoj za polje in travnike tudi ne smeš zabiti.“

Martin: Recimo pa, da bi vidva o govedoreji malo ali nič ne umela; bi li tudi potem imela od svoje živine tako korist kot dosedaj?

Lipe: „Dvomim.“

Martin: „Jaz tudi; kajti potem bi marsikaj izostalo, kar živini koristi, mesto tega pa se vtihotapilo marsikaj škodljivega. Seveda bi potem vajino gospodarstvo in denarnica brž občutila slabe posledice take narobe-reje. Isto velja o katerikoli stroki, tudi o reji čebele; uvidita-li to?“

Lipe: „Prav dobro.“

Furče: „Vsako stvar treba dobro umeti, sicer ne pridemo daleč.“

(Dalje prihodnjič.)

O naprednem čebelarstvu.

(Priobčuje Fr. Rojina.)

IV.

Omenil sem že, da je v bruseljski čebelarski razstavi razstavilo 60 čebelarjev in trdk veliko panjev, ki so bili najrazličnejših vrst; dva nista bila po obliki popolnoma jednaka, le gledé velike notranje prostornine so se, vsaj velika večina, več ali manj vjemali, in pa v tem, da so imeli, razven 15 panjev, vsi premakljive satnike. V razstavi — četudi je bila svetovna — pa je bila morebiti komaj jedna desetina ali celó le stotina onih sestav in vrst panjev, s katerimi se po svetu čebelari. Začetniki in tudi drugi čebelarji, ki se odločijo za premakljivo delo, pa niso imeli prilike spoznavati raznih panjev, so v največji zadregi, kake vrste naj bi si jih omislili; prvič, ker je nebroj raznih sestav ali sistemov in drugič, ker je vsak panj, naj se že imenuje Dzierzonov, Berlepšev, Gravenhorstov ali bogsigavedi kako — „najboljši“. Vsak izumitelj — in to hoče biti že vsakdo, ki kak drug panj nekoliko spremeni, ga nekolikoboljša ali pa pogostokrat tudi poslabša — hvali svoj „novi“ panj, kot najboljšega in najbolj praktičnega, da bi človek res kmalu mislil, le ta panj združuje v sebi vse ugodnosti, ki jih more panj imeti; a drugi pravijo, da je ta iznajdba nezmisel, da panj ni za rabo, ker je preneroden, čebelam skrajno neprikladen in vrhu tega še jako „slan“. In včasih se zavoljo kakega novega panja razdelé čebelarji v dva tabora in se pričkajo in po časopisih drug drugega smešijo. Ravno zdaj, se bije, pričela se je sicer že prej, na Nemškem in že tudi na Češkem in drugih avstrijskih deželah, med čebelarji taka vojska zaradi Gerstung-ovega panja ali kakor ga sam imenuje — turingijskega. (Ta panj ima v vališči 12 okvirčkov s 40 cm višine in 25 cm širine, znotraj merjeno; na to se navezne medišče, s polovico manjšimi okvirčki, ki se po glavni paši lahko proč vzame.) Med bojevniki, ki se bojujejo z „uma svitlim mečem“ so na obeh straneh odlični čebelarji, in radovedni smo kak izid bo imela ta peresna borba, ki je za čebelarstvo velikega pomena, ker vsi skušajo, bolj kot kedaj, v poznavanje čebelne narave globlje prodreti.

Panj mora biti čebelnemu razvitju primeren, in tak je, če ima dovelj veliko, precej visoko vališče, medišče pa tako napravljeno, da se v slučaju

posebno dobre paše mēd lahko odvzame, ne da bi bilo treba pri tēm panj iz čebelnjaka jemati ali spodrezalnik rabiti. Mora pa tudi za vsako čebelarsko opravilo pripraven, praktičen biti, da čebelar, če ima tudi kako malenkost v panju opraviti, ne draži čebel in jih v delu ne moti, ter da vsako delo lahko kolikor mogoče hitro opravi in ne izgublja po nepotrebnem časa. Tudi ne sme biti preveč kompliciran, t. j., ne sme imeti preveč raznih nepotrebnih delov, ki so čebelam in čebelarju v napotje.

Izmed vseh panjev, kar sem jih imel priliko videti in jih po njih sestavi spoznavati, se mi zdi ameriški panj najbolj praktičen, akoravno se ne drznem trditi, da je najboljši, vendar vspevajo tudi pri nas čebele v njem tako izborno, da si skoraj ne moremo bolje želeči. — Na potu v Bruselj sem si ogledal društveni čebelnjak centralnega čebelarskega društva v Aachen-u, in sekcijski vodja L. Geilen se je izrazil, da bi bilo za ondotno čebelarstvo v največjo korist, ko bi se čebelarji že poprej poprijeli ameriških panjev, katerih imajo zdaj veliko večino. Tu sem prvič videl tudi Gerstung-ove panje, katere so poskušali prvo poletje; tudi te je hvalil, a vse druge vrste nameravajo polagoma popustiti — doslužili so, kot bo kmalu doslužila nemška normalna mera. — Prihodnjič kaj več o ameriških panjih.

Razgled po slovanskem čebelarskem svetu.

(Podaja Fran Rovški.)

Manj nego v Čehih, pa vendar dosti živahno je čebelarsko gibanje v Moravi, ki se ponaša z mnogimi slavnimi možmi. Slavni učitelj in pedagog J. Amos Komenský je dobil čebel iz Ogerskega, ter svoje učence v čebelarstvu poučeval. Med Moravci so bujno cveteli čebelarski celi (družbe), od katerih se je oni v Lipnicah do danes ohranil. Star je vže 200 let, ter ima mnogo medarskih predprav. Vže v začetku našega stoletja je hotel imenitni čebelar baron Ehrenfels napraviti na Moravskem krasen društveni čebelnjak, za kateri je bilo vže 1000 gld. podpisanih, pa niso imeli izvežbanega čebelarja. Ko je pred polstoletjem nastopil župnik Dzierzon, bil je jeden prvih njegovih učencev Moravan Ambrož Hončík, ki je nove nauke z vso vnemo širil po domovini. Zato ni čudno, da vidimo vže l. 1854. moravske čebelarje združene kot poseben odsek deželne gospodarske družbe. Ta čebelarski odsek, zlasti po prihodu dra. Živanskega je tako vrlo napredoval, da je imel v kratkem trikrat več udov, kot kmetijska družba sama. Leta 1865 pozovejo celó moravski čebelarji svoje tovariše iz Avstro-Ogerskega in iz Nemčije v Brno, ter se pobahajo z iznajdbo slavnega Moravca pl. Hruške — s prvo izmetalnico za med ali sredobežnim strojem. Leta 1869 postane odsek samostojno društvo; društvena knjižica Živanskega: „Umno čebelarstvo“ (Rozumové včelařství) je bila razširjena v čez 10.000 iztisih.

Škoda, da vrlega Živanskega nemila smrt ugrabi vže 1872. l. Od tedaj je šlo vse rakovo pot. Blagodejne naprave, kot okrajni posredovatelj, ki so dobivali od glavnega društva po več čebelarskih listov zastonj, knjig na posodo in redne zapisnike knjig v društveni knjižnici, mesečni in krajevni

shodi in čebelarske razstave, vse to se je pozabilo. Le društveno glasilo: „Včela brněnska“*) je pod urednikom Liborjem Šolcem še dobro delovala. Še le leta 1883 se je zopet unel ogenj navdušenja, ko je postal predsednik društva rajhradski opat P. B. Korčian. Obnovili so se shodi in predavanja, nastavljen je bil tudi potovalni učitelj g. prof. Novotny in čez dve leti je prišla še krona — društveni dom z vrtom; stal je 12.716 gld. Društvo ima čebelarski muzej, knjižnico z 813 knjigami, čebelnjak in delavnico za ulje in orodje. Ta jedina delavnica pa ne zadostuje za napravo toliko panjev, kot se jih potrebuje. Zato nudi društveno vodstvo izdelovalcem panjev priložnost, naučiti se v društveni delavnici izdelovati panje, ki ustrezajo vsem zahtevam; zakaj panj je izmej prvih pogojev uspešnega čebelarstva. Čas pouka je razdeljen: po zimi se učenci vadijo v izdelovanji panjev, spomladi in po leti pa v vseh čebelarskih opravilih; tudi se vdeležujejo predavanj, ki se v malem in velikem travnu ter v rožniku vršé v društvenem domu. Pri odhodu dobi vsak spričevalo sposobnosti. Gojenci dobé lahko stanovanje in hrano v čebelarskem domu, ter so dolžni v vsem slušati čebelarskega društvenega mojstra.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Andrenic, (pošta Sv. Andraž v Slov. gor. — Štajersko) je pisal izborni čebelar gospod Jan. Jurančič uredništvu „Slov. Čebelarja“ naslednje pismo, katero z njegovim dovoljenjem, v prid dobri stvari prijavimo doslovno:

Velespoštovani g. urednik!

Bojim se, da Vas bodo neprijetno zadele te vrstice, vendar prosim oprostite, ker stvar, o kateri Vam pišem, vleče na ljubezen do našega čebelarstva. Ko bi se mi čebeloreja ne vcepila tako globoko v kri in srce, ne briga bi se za take reči, tako pa ne morem drugače, nego da Vas malo potipam. Prosim tedaj še jedenkrat, ne zamerite!

Težko mi je, da ste zadeli ob nesrečno misel, ki zamore čebelorejo slovensko močno kaziti, ako se o pravem času ne ukrene drugače. V števec 2. našega lista, ko vpraša nekdo, kje se dobi umetno satje, priporočali ste namreč Prokop-Schulzovo tvrdko. — Res je, da izdeluje ta tvrdka posebno lepo satovje — verjemite mi, da sem videl, ne samo enkrat, na čebelarskih razstavah cele stolpe, enake egiptovskim piramidam, satovje te tvrdke — vendar se s tem, da je reč le lepa, ne moremo zadovoljevati, ozirati se moramo zlasti tudi na to, iz česa je reč izdelana. Kemiki so našli, da ima Prokopovo satovje le 75 % čebelnega voska, vse drugo pa so tuje primesi, cerezin itd. Prokop i. dr. je ravno tisti, ki je najhujše udaril nemško in avstrijsko čebelorejo s tem, da je vsem večjim čebelarjem pomešal in okužil vosek, ker se je s svojim, res izbornim delom mnogim prikupil. Še le pred dvema letoma so mu prišli na sled, da satovja ne izdeluje iz čistega voska. Saj on še mislil ni, svojega brezvestnega početja prikrivati, kajti on je, in še zdaj priporoča svoje umetno satovje iz „najbolj očiščenega voska“; — zakaj pa ne piše: iz „garantirano čistega“ voska? — Pomislite, kako lahko

*) Stane na leto 2 gld.

se vosek pomeša, izločiti se pa iz tujih tvarin ne more nikdar več. Meni se zdi čisti čebelni vosek proti nečistemu, sprijenemu, pomešanemu ravno v takem razmerju, kakor lepo, nedolžno dekle, proti sprijenki. Meni ni enako, ali imam v žepu cekin ali krajcar.

Prišli pa bodo tudi časi — pomnite dobro — ko bo imel pristni vosek celo drugo ceno, ter bo moral čebelar jamčiti za njega pristnost, pa tudi kazni plačati, ako bo, vedoma ali nevedemo pomešan vosek za pristnega prodal. Ako bodo delale razne tvrdke tako še naprej, in ako bodo v tem čebelarji tako malomarni, bo čez nekaj let težko trditi: ta vosek je čist, ker vem od kod je. Verjemite mi, da je ta reč bolj važna, kot se vidi, zato hočem v kratkem času obširno in bolj natanko popisati umetno satovje.

Prosim tedaj, brez zamere! Ne mislite, da se vtikam v take stvari, ki me nič ne brigajo, temveč spadajo le v delokrog Vaše službe; namen moj je stvariti in ne oseben, opozoriti sem Vas le hotel, da prekličete priporočilo Prokop-Schulzove tvrdke, ker imamo svojega Ambrožiča in druge poštene domače izdelovalce umetnega satovja.

Prisrčen čebelarški pozdrav!

Jan. Jurančič, čebelar.

Raznoterosti.

Prvi roj, o katerem smo čuli, je bil na Dobrovi in sicer 25. aprila. 26. ga je imel gosp. Ilaš, c. kr. poštar na Savi pri Litiji, in gosp. Pogačnik na Dobravi pri Kropi, in 29. gosp. Pavlin v Krakovem, ter č. g. Dobnikar, župnik na Jančah. Če je bil v aprilu še kje drugje kak roj, prosimo naznaila, da prijavimo dotične srečne gg. čebelarje.

Skušnje z brezmatičnimi roji. Imel sem, pripoveduje neki čebelar, močen roj. Vjel sem ga v rojelovno veršo, ko pa se je umiril, v pripravljeni panj z 10 sati. Drugi dan z veseljem opazim, satje, zaleženo z jajčki, ko pa čez 6 dni zopet panj odprem, se čebele besno zaganjajo proti meni. Ljudstvo je bilo brez matice, vsa zalega pokrita, pa nobenega matičnega stolpiča (piskerca). Pridejal sem roju sat čisto mlade odprte zalege, in takoj so čebele jele staviti matične piskerce. Ti pa so zopet zginili, ko so bili pokriti in opazil sem trotovsko, tako zvano grbasto zalego, ki je gotovo znamenje, da mesto prave matice, navadna delavka — trotnica — leže jajčica, in sicer trotovska v delavske celice, včasih tudi po več jajčic po jedno. Pridejal sem še petkrat zalege, pa vselej so mi nastavljene matičnjake razdrle. Da bi panj rešil popolnega oslavljenja, sem ravnal tako-le: Zjutraj ob $\frac{1}{2}$ 4ih sem vzel brezmatični panj iz ulnjaka, ter ga prenesel 50 m proč, na njegovo mesto pa sem djal drugi, prejšnjemu popolno enaki panj, z nekaterimi sati. Proti 7. uri je bil brezmatični panj vže skoro čisto prazen, le nekaj malega čebel je bilo še notri; te sem podušil, prepričan da je mej njimi škodljiva trotnica. Vse druge čebele so bile v svojem novo nastavljenem prebivališči; pridel sem jim nezadlane zalege in čez nekaj dni je že tekala živahna mlada matica po panji, ki je s svojo rodovitnostjo spravila panj tako na noge, da je prav dobro prezimil.

F. P.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 6. a) Kaj je čebelam, da so prve dni, ko sem jih spustil, zelo ponesnažile desko pred ulom in vse v obližji? — *b)* Katero knjigo mi priporočete, da se poučim o umnem čebelarstvu in kje je taista dobiti? (K. B. na R. pri V. L.)

Odgovor: *a)* Ko spomladi čebele prvič izlete, se očistijo nesnage, ki se je čez zimo nakupičila v njih telescih. Čebele ljubijo snažnost nad vse in če so zdrave, se očistijo vedno le zunaj panja in sicer leteč. Ako so ponesnažile panj tudi znotraj in prihaja iz njega neprijeten duh, je to znamenje, da imajo drisko ali grižo, ki jo povzroči prehlajenje ali pa prezgodnje pitanje s čistim medom, predno so čebele prvič izletele. Če se primeri, da primanjka čebelam že po zimi medu, naj se jim poklada le med v satji in še le pozneje izpuščeni, z gorko vodo nekoliko razredčeni pitanecc. Zoper grižo je najbolje zdravilo salicil-špirit, ki se ga par kapljic primeša med gorak pitanec. Prihodnjo pomlad govorili bomo obširneje o tej bolezni in kako ravnati z grižavimi čebelami (panji). — *b)* Izmed najboljših čebelarskih knjig je „Handbuch der Bienenzucht“ od Witzgall-a in Felgentreu-a, ki se dobi pri Evg. Ulmer-ju (Stuttgart) in stane 6 mark. Velike vrednosti je tudi „Bienenzuchtsbetrieb“ od barona Rothschild-a v Podsmreki pri Višnjigori, katero delo Vam toplo priporočamo.

Vprašanje 7. Skoraj vsako spomlad, konec sušca ali v začetku malega travna, opazim na bradah močnih panjev mrtve, še ne razvite trote; naši čebelarji jih imenujejo podlesnike. Od kod izvira to, da mlada, čvrsta matica zastavi take nestvore? (J. K. v P. pri K.)

Odgovor: Letošnjo spomlad je bilo tudi pri nas pri močnih, zelo medenih panjih izredno veliko takih prezgodnjih trotov opaziti. Lansko leto je bilo za čebele prav dobro in marsikak panj je bil od konca do kraja zalit. Pozimi povzijejo čebele pač nekaj medu, vendar nima matica spomladi dovolj praznih čebelnih celic (piskerčkov), kamor bi zastavljala godna jajčica, zatoraj se ni čuditi, če zaleže tudi nekaj praznih trotovih celic, čeravno je za to še prezgodaj. Čebele s tem niso nič kaj zadovoljne in marsikaterega nebodigatreba vržejo kar iz zibelke in ga postavijo na hladno, da revež, ki je še v sami srajci, otrpne; če pa nekatere vendar le v celicah puste, jih hranijo bolj pičlo, da ostanejo nekaki zaprtki. Ako vjamemo trota v majniku, je tak debeloglavec „sit kot boben“ in spusti, če ga tudi rahlo primemo, neki belkasto rumen sok od sebe, oni zaprtki pa so suhi in za ploditev nesposobni, kot oni, ki jih zaleže trotovska matica v čebelne celice. — Da ima matica po dobri letini za zaleganje dovolj praznega satja, se pri panjih s premakljivim delom prav lahko pomaga s tem, da se obesijo namesto satnikov s polnimi, taki s praznimi sati, oziroma se polni izprazniijo z izmetalnico, a pri naših panjih je treba nekoliko spodrezati, ker se sicer čebele morejo premalo pomnožiti in vsled tega ne rojé, če pa rojé, dajo le majhne roje. Spodrezavati pa se ne sme preveč in če le mogoče, naj se spodrežejo samo trotovske sati, ker prve sate napravijo čebele navadno zopet vse trotovske, čeravno jih imajo že od prej vsaj petkrat preveč.

Listnica uredništva.

Spošt. g. Jan. Jurančič v Andrenicah: S tem, da smo priobčili Vaše pismo, bodite prepričani, da se popolnoma strinjamo z Vami. Bilo nam je pač marsikaj znano o sleparstvu z umetnim satjem, vendar se od omenjene tvrdke kaj takega nismo nadejali. V dotičnem odgovoru smo omenili Prokopa in Schulza, ker ne izdelujeta samo satovne medstene, ampak tudi vsakovrstno popolno izdelano satovje, za katero izdelovanje so stroji jako dragi in si jih more le večja tvrdka omisliti. Seveda mi ne bomo vsake iznajdbe uporabljevali, in smo, vsaj za sedaj še, s samimi satovnimi medstenami zadovoljni, da so le iz pristnega voska, in s takimi nas bodo lahko naši večji čebelarji preskrbovali ali pa si jih bomo sami stiskali. Če se pa primeri, da nehoti malo zavozimo naš čebelarski voz, ki ga skušamo spraviti na trdnjšo in lepšo cesto, smo hvaležni za vsako opozoritev, nasvèt in pomoč; ti naj vlečejo, oni potiskajo in zopet drugi opirajo. Kot moža, ki s paznim očesom motri smer našega strmljenja, Vas z vsem spoštovanjem pozdravljamo, ter pričakujemo, da nam bode, kot dober prijatelj, tudi v prihodnje kadar bo treba, take blagohotne in poučljive levite brali, na katere se bomo, v korist in napredek čebelarstva, ki je tudi nam nad vse pri srcu, radi ozirali. — Č. g. J. R. v Boh. B.: Hvala Vam za Vaš trud, da ste društvu pridobili toliko udov; lepo število Vas bo iz Bohinja, če se Vam izpolni upanje, pridobiti še druge čebelarje. Da se bo prihodnje leto tudi v Bohinju predavalo o čebelarstvu, za to bo gotovo skrbelo naše društvo.

Naznanilo.

Čebele imajo sledeči gg. čebelarji na prodaj: Janez Pekolj iz Breze, pošta Trebno, 60 do 80 panjev po 8 gld 50 kr. par, v Ljubljano postavljene. — Miha Leben iz Spodnjih Dupelj, pošta Podbrezje, 10 panjev, par po 9 gld. — Janez Srakar iz Tomačevega, 15 panjev po 3 do 8 gld. — Martin Černut, na Vratih na Koroškem, 50 panjev po 4 gld. pri večji naročitvi tudi ceneje. — Ivan Sajevec, iz Starevasi pri Postojni, 10 panjev po 5 gld. 50 kr. na postajo postavljene. — Gašpar Bizjan, iz Podutika nad Ljubljano, pošta Št Vid, do 20 navadnih panjev po 5 gld. in kakih 5 ameriških panjev po 10 do 12 gld., ki v primeri z navadnimi, niso nič predragi.

Začetniki in oni čebelarji, ki bi čim hitreje radi pomnožili število panjev, sezite po ponujenih čebelah, pri katerih imejte veliko sreče!

Prvi češki čebelarski zavod

Vaclava Švarca v Kolči

(pošta in postaja proge Praško-Duchkovska Koleč, Češko.)

Priporoča česke normalne dvo- in trinadstropne ulje, Dzierzonov dvojček, ameriški ulj Langstrothov, češki ulj „Kapucin“, slamnati valjar z nastavkom, metalnice za dva in štiri okvirčke, toplilnike za vosek, valjaste in kovinske stroje za izdelovanje umetnih medsten, medstene, čebelarske kape in druge čebelarske potrebščine. — Žive čebele pošilja domače, kranjske, slavonske, laške in stepne. Med in vosek. Koledarje češko-slovanskih čebelarjev za l. 1894 do l. 1898, samozaložba. Čebelarske liste in spise

Cenik zastoj in franko. — Izvoz v dežele slovanske.

☛ Lastno izdelovanje. ☛